

Arrest

nr. 294 001 van 11 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESENS en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2021 dienen de verzoekers, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 26 januari 2023. Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volg is gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.06.2021 werd ingediend door :

I., A. (...) (R.R.: xxx)

Geboren te K. (...) op (...).1980

+ partner: F., L. O. (...) (R.R. xxx) Geboren te K. (...) op (...).1984

+ 4 minderjarige kinderen:

- I., B. A. (...) (R.R. xxx), geboren te Palermo op (...).2009

- I., A. G. (...) (R.R. xxx), geboren te Palermo op (...).2011

- I., B. O. (...) (R.R. xxx), geboren te Palermo op (...).2015

- I., P. O. A. (...) (R.R. xxx), geboren te Aarlen op (...).2018

Nationaliteit: Ghana

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 27.02.2017 dienden betrokkenen een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 13.09.2018 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 03.12.2019 dienden betrokkenen een tweede VIB in. Deze werd op 06.01.2020 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken als zijnde afstand van asiel. De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 7 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 1 maand voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat ze een geldig verblijfsrecht van 1 jaar kregen teneinde in België te kunnen werken en leggen hierbij een arbeidskaart C voor. Echter, het feit dat betrokkenen een arbeidskaart C kregen, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang het VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits het laatste VIB werd afgesloten op 06.01.2020 vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkenen halen aan dat hun gezinsleven zich hier bevindt en verwijzen hiervoor naar artikel 8 EVRM. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen halen eveneens aan gescheiden te worden van hun vrienden bij een terugkeer naar het land van herkomst en dat ze recht hebben op een privéleven. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkenen halen aan dat hun jongste kind, I. P. O. A. (...), in België is geboren. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen in België schoollopen. Het feit dat hun drie oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die

niet in het land van herkomst te vinden is. Wat het jongste kind betreft, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig.

Betrokkenen verklaren dat als ze terug moeten keren naar hun land van herkomst, de schoolloopbaan van de kinderen onderbroken zal worden. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.

Betrokken vermelden dat er sprake is van een duurzame lokale verankering en dat hun centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België gelegen is. Verder halen ze aan dat ze Ghana reeds meer dan 18 jaar geleden verlaten hebben waardoor zij niet over het nodige sociaal netwerk beschikken in Ghana. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun affectieve, sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de ouders bij hun eerste VIB dd. 27.02.2017 verklaarden familie te hebben in Ghana. Mevrouw F. (...) verklaarde namelijk dat haar ouders, twee broers en twee zussen in Ghana verblijven. Meneer I. (...) verklaarde eveneens dat zijn beide ouders alsook vier broers en een zus in Ghana verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat hun familieleden niet meer in Ghana zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkenen vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkenen dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, kunnen zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkenen halen aan dat de landsgrenzen gesloten zijn als gevolg van de Covid-19 epidemie, dat de economie in Ghana enorm geleden heeft onder de coronacrisis waardoor de armoede in Ghana is toegenomen, net als de criminaliteit, waardoor een terugkeer naar Ghana zodoende absoluut niet veilig is. Echter, het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Verder dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat de landsgrenzen weer zijn opengesteld en er geen reisverbod meer geldt. Bovendien is de coronapandemie een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengt, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Betrokkenen tonen ook niet aan dat zij tijdens de reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in het land van herkomst. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaken die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden. Wat de verwijzing betreft naar de toegenomen armoede en criminaliteit, betrokkenen passen dit niet toe op de eigen situatie. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de armoede en criminaliteit in Ghana zijn toegenomen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste

overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Wat de verwijzing naar art. 22bis Grondwet betreft, dient er opgemerkt te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien zijn de ouders de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 22bis van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen nog nooit in Ghana zijn geweest, dat ze het land niet kennen en er niemand kennen. Betrokkenen maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Ghana hebben. Hoewel de kinderen niet in Ghana zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Ghana. Betrokkenen hebben immers de Ghanese nationaliteit en zijn in Ghana geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Ghanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Tot slot halen betrokkenen aan dat zij nog nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid hebben gepleegd. Hierbij dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen in 2017 in België kwamen en er sindsdien ononderbroken verblijven, dat meneer I. (...) werkte bij (...), de schoolattesten van de kinderen, dat betrokkenen goed geïntegreerd zijn en zich aanpassen aan de Belgische maatschappij en manier van leven, dat meneer I. (...) een vast contract van onbepaalde duur kreeg aangeboden, dat meneer I. (...) eerst werkzaam was bij (...), dat betrokkenen deel nemen aan groeps- en dorpsactiviteiten waar zij mogelijks een handje toesteken, dat betrokkenen lid zijn van de ‘P. (...)’ in Mol, dat betrokkenen een kennissenkring hebben, diverse verklaringen, dat betrokkenen werkbereid zijn en heel gemotiveerd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekers hebben de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat de verzoekers zich tevens wensen te beroepen op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van

de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit hun land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekers zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekers niet in de mogelijkheid verkeerden om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Ghana, nu het voor verzoekers onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst, waar zij opnieuw zouden worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekers instabiel is, doch verzoekers verblijven reeds jaren in België en hebben alles in het werk gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Ghana onbestaande zijn geworden;

Dat er verder geen dichte familieleden van verzoekers zijn, waarop zij kunnen steunen, die in Ghana verblijven, temeer nu verzoekers het land reeds hebben verlaten sedert 2003;

Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst er dan ook onvoldoende humanitaire hulp is en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen;

Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst verzoekers dan ook nergens terecht kunnen, evenmin voor een korte periode;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekers zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen;

Het is verder voor verzoekers onmogelijk om in een land, hetgeen hun herkomstland niet betreft, alwaar zij geen enkele band mee hebben, en er geen kennissen of familieleden verblijven, aanvraag in te dienen, welke alsdan makkelijk maanden zal aanslepen;

Verzoekers verblijven immers sinds 2017 ononderbroken in België en deden al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en zijn verblijfstoestand te regulariseren;

De band met hun land van herkomst, waar zij reeds sedert 2003 niet meer verblijven, is dan ook bijzonder klein geworden; Verzoekers verbleven immers alvorens zij naar België afreisden vanaf 2003 in Italië;

Het volledige sociale en familiale leven van verzoekers situeert zich thans in België;

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoekers zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen;

Daarnaast is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekers menonwaardig om hen uit te wijzen, temeer nu verzoekers, gelet op hun langdurig verblijf in België, niet meer over een sociaal vangnet beschikken, waarop zij zich kunnen beroepen, temeer nu ook het hele gezin in België woonachtig is;

Verzoekers hebben inderdaad nog slechts een beperkte band met Ghana, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar hun volledige familiale en sociale leven zich afspeelt, enorm is;

Verzoekers mochten alhier zelfs een geldig verblijfsrecht van 1 jaar bekomen teneinde in België te kunnen werken; Verzoeker voerde alhier tewerkstelling uit, doch werd jammer genoeg in november 2019 geconfronteerd met het faillissement van diens werkgever, F&M Team, reden waarom verblijfsrecht niet werd hernieuwd;

Verzoekers verwijzen verder naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Verzoekers kunnen zich dan ook beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt. evenals het privéleven, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat verzoekers niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen; Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Artikel 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin;

Artikel 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden gerespecteerd;

Bovendien lopen de minderjarige kinderen allen school in België;

Terugkeer naar het land van herkomst zou dan ook onvermijdelijk een verlies van schooljaar inhouden;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad zou betekenen dat de kinderen, welke onmogelijk zonder hun ouders kunnen worden achtergelaten, hun school zouden dienen te staken; Dat de kinderen dan ook onvermijdelijk een grote achterstand zouden opbouwen indien zij hun schooljaar niet kunnen voltooien;

Dat Studie in Ghana overigens evenmin tot de mogelijkheden behoort, nu zij aldaar NOOIT hebben verbleven;

Daarnaast verblijven de vriendjes van de kinderen allen in België, hebben zij geen enkele band met hun land van herkomst, evenals hun ouders, die reeds sedert 2003 niet meer in Ghana verblijven;

Dat de kinderen immers enkel de Belgische cultuur kennen, waarin zij reeds enkele jaren zijn opgegroeid, terwijl ook verzoekers leven naar de Belgische normen en waarden en ook onze gewoontes hebben overgenomen;

Dat de kinderen derhalve niet op een 'Ghanese manier' worden opgevoed;

Bovendien is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekers, welke reeds 6 jaar in België verblijven, en voorheen sedert 2003 in Italië woonachtig waren, mensonwaardig om hen uit te wijzen, temeer nu voorheen reeds een verblijfsrecht werd bekomen, hetgeen omwille van redenen onafhankelijk van de wil en mogelijkheden van verzoekers niet werd verlengd, omwille van het tussengekomen faillissement van diens werkgever;

Verzoekers hebben inderdaad geen enkele band meer met Ghana, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar hun familie verblijft en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd, enorm is;

Het is voor verzoekers dan ook niet mogelijk om in Ghana een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekers zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leiden;

Het zou dan ook legen alle redelijkheid ingaan om van verzoekers te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Ghana om aldaar hun aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Dat verzoekers zich bovendien ernstige vragen stellen bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 5 jaar in België verblijven en alhier hun leven hebben opgebouwd, voorheen legaal verbleven en ook thans zelfs werkaanbiedingen mochten bekomen!!

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekers onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekers immers alle mogelijke inspanningen hebben geleverd om hun integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekers tewerkstelling kunnen bekomen;

Dat verzoekers van zodra zij een verblijfsvergunning hebben bekomen, dan ook onmiddellijk opnieuw aan de slag kunnen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met allé elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;"

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De verzoekers betogen dat hun integratie onvoldoende werd onderzocht en er slechts wordt verwezen naar stereotiepe formuleringen.

In de bestreden akte werd omtrent de aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering als volgt gemotiveerd:

"Betrokkenen halen eveneens aan gescheiden te worden van hun vrienden bij een terugkeer naar het land van herkomst en dat ze recht hebben op een privéleven. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkenen halen aan dat hun jongste kind, I. P. O. A. (...), in België is geboren. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen in België schoollopen. Het feit dat hun drie oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat het jongste kind betreft, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig.

Betrokkenen verklaren dat als ze terug moeten keren naar hun land van herkomst, de schoolloopbaan van de kinderen onderbroken zal worden. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.

Betrokken vermelden dat er sprake is van een duurzame lokale verankering en dat hun centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België gelegen is. Verder halen ze aan dat ze Ghana reeds meer dan 18 jaar geleden verlaten hebben waardoor zij niet over het nodige sociaal netwerk beschikken in Ghana. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun affectieve, sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de ouders bij hun eerste VIB dd. 27.02.2017 verklaarden familie te hebben in Ghana. Mevrouw F. (...) verklaarde namelijk dat haar ouders, twee broers en twee zussen in Ghana verblijven. Meneer I. (...) verklaarde eveneens dat zijn beide ouders alsook vier broers en een zus in Ghana verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat hun familieleden niet meer in Ghana zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

(...)

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen nog nooit in Ghana zijn geweest, dat ze het land niet kennen en er niemand kennen. Betrokkenen maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Ghana hebben. Hoewel de kinderen niet in Ghana zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Ghana. Betrokkenen hebben immers de Ghanese nationaliteit en zijn in Ghana geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Ghanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

(...)

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen in 2017 in België kwamen en er sindsdien ononderbroken verblijven, dat meneer I. (...) werkte bij (...), de schoolattesten van de kinderen, dat betrokkenen goed geïntegreerd zijn en zich aanpassen aan de Belgische maatschappij en manier van leven, dat meneer I. (...) een vast contract van onbepaalde duur kreeg aangeboden, dat meneer I. (...) eerst werkzaam was bij (...), dat betrokkenen deel nemen aan groeps- en dorpsactiviteiten waar zij mogelijks een handje toesteken, dat betrokkenen lid zijn van de 'P. (...)' in Mol, dat betrokkenen een kennissenkring hebben, diverse verklaringen, dat betrokkenen werkbereid zijn en heel gemotiveerd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Een eenvoudige lezing van deze motieven volstaat om te besluiten dat het geen standaard of gestereotypeerde motivering betreft. Er wordt wel degelijk ingegaan op de concrete elementen die de verzoekers in hun aanvraag hebben naar voor geschoven en zij tonen niet aan in welke mate de desbetreffende motieven niet zouden volstaan om te begrijpen waarom deze elementen niet als een buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangenomen derwijze dat de aanvraag onontvankelijk is.

De beoordeling dat de elementen van lang verblijf en integratie in principe tot de gegrondheidsfase behoort, ligt alvast in lijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft in een arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 – waarnaar in de bestreden beslissing ook wordt

verwezen – immers het volgende geoordeeld: “dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

Deze beoordeling wordt bovendien voorafgegaan door een concrete toelichting waarom de aangehaalde scholing van de kinderen, het gebrek aan banden met Ghana, het privéleven in België en de vermelding van een duurzame lokale verankering en het centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De Raad stelt vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.1.2.2. Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing uitmaakt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke, redelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

3.1.2.3. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.1.2.4. Onder verwijzing naar het arrest met nummer 58.969 van de Raad van State betogen de verzoekers dat er een afweging moet worden gemaakt van hun belangen enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds om het evenredigheidsbeginsel te respecteren.

De buitengewone omstandigheden waarin een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend worden niet gedefinieerd in de wet. Zij worden door de Raad van State omschreven als *“omstandigheden (...) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, T. Vreemd. 2010, afl. 1, 41).

Het arrest met nummer 58.969 van de Raad van State dateert van 1 april 1996 en is dus veel ouder dan het principiële arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769.

De verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat de verweerder inzake de onontvankelijkheid van de aanvraag een algemene belangenafweging dient door te voeren die los staat van de in de aanvraag aangehaalde omstandigheden. Kern van de zaak is of de verzoekers in hun machtigingsaanvraag hebben gewezen op omstandigheden waaruit blijkt dat het voor hen onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag vanuit Ghana in te dienen en of de verweerder de door de verzoekers aangehaalde elementen op zorgvuldige en redelijke wijze heeft beoordeeld. Verder houden de verzoekers, gelet op een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, volkomen onterecht voor dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen.

3.1.2.5. Doorheen hun verzoekschrift werpen de verzoekers meermaals op dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om daar een machtigingsaanvraag in te dienen omdat zij zullen worden blootgesteld aan geweld met de dood tot gevolg.

In hun machtigingsaanvraag van 25 juni 2021 en de bijhorende actualisatie hebben de verzoekers onder meer het volgende aangehaald als buitengewone omstandigheid:

“De economie in Ghana heeft bovendien enorm geleden onder de coronacrisis en de armoede in Ghana is in het land toegenomen, net als de criminaliteit. Een terugkeer naar Ghana is zodoende absoluut niet veilig.”

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Wat de verwijzing betreft naar de toegenomen armoede en criminaliteit, betrokkenen passen dit niet toe op de eigen situatie. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de armoede en criminaliteit in Ghana zijn toegenomen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Het vaag en niet-geconcretiseerd betoog in hun verzoekschrift volstaat niet om dit motief aan het wankelen te brengen. In elk geval blijkt niet dat de verzoekers in hun aanvraag hebben aangehaald dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zouden dienen te vrezen voor de dood door geweld. De verzoekers kunnen hieromtrent dan ook geen specifieke beoordeling verwachten.

3.1.2.6. De verzoekers benadrukken dat zij alles in het werk hebben gesteld om te integreren in de Belgische samenleving en de banden met Ghana onbestaande zijn geworden. De verzoekers betogen dat er geen dichte familieleden meer in Ghana verblijven waarop zij kunnen steunen nu zij het land in 2003 verlieten.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokken vermelden dat er sprake is van een duurzame lokale verankering en dat hun centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België gelegen is. Verder halen ze aan dat ze Ghana reeds meer dan 18 jaar geleden verlaten hebben waardoor zij niet over het nodige sociaal netwerk beschikken in Ghana. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun affectieve, sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de ouders bij hun eerste VIB dd. 27.02.2017 verklaarden familie te hebben in Ghana. Mevrouw F. (...) verklaarde namelijk dat haar ouders, twee broers en twee zussen in Ghana verblijven. Meneer I. (...) verklaarde eveneens dat zijn beide ouders alsook vier broers en een zus in Ghana verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat hun familieleden niet meer in Ghana zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkenen vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkenen dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, kunnen zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

De verzoekers gaan niet op concrete wijze in op deze motieven van de bestreden beslissing. De verzoekers betwisten niet dat zij in het kader van hun verzoek om internationale bescherming van 27 februari 2017 verklaarden dat zij nog familie hebben in Ghana, namelijk de ouders van de verzoekster, twee zussen en twee broers van haar, de ouders van de verzoeker, en vier broers en één zus van hem. Thans poneren de verzoekers dat zij geen dichte familieleden in Ghana meer hebben. Zij lichten echter niet concreet toe waarom zij niet (meer) bij de voormelde familieleden terecht zouden kunnen. Door louter op algemene wijze te poneren dat zij geen dichte familieleden meer hebben in Ghana en zonder op concrete wijze in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, tonen de verzoekers niet aan dat de geboden motivering niet deugdelijk is.

Verder laten de verzoekers het motief, dat zij een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie, onbesproken.

3.1.2.7. De verzoekers benadrukken nogmaals dat hun kinderen schoollopen in België en dat een terugkeer naar hun land van herkomst onvermijdelijk een verlies van een schooljaar zou betekenen, de kinderen zouden hun schoollopen in België moeten staken en lopen zo een grote achterstand op. De verzoekers betogen dat hun kinderen niet naar school kunnen in Ghana nu zij daar nooit hebben verbleven.

In de bestreden akte wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen halen aan dat hun kinderen in België schoollopen. Het feit dat hun drie oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat het jongste kind betreft, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig.

Betrokkenen verklaren dat als ze terug moeten keren naar hun land van herkomst, de schoolloopbaan van de kinderen onderbroken zal worden. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.”

En:

“Betrokkenen halen aan dat hun kinderen nog nooit in Ghana zijn geweest, dat ze het land niet kennen en er niemand kennen. Betrokkenen maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Ghana hebben. Hoewel de kinderen niet in Ghana zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Ghana. Betrokkenen hebben immers de Ghanese nationaliteit en zijn in Ghana geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Ghanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.”

Aldus heeft de verweerder wel degelijk gemotiveerd waarom hij het element van de scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid heeft weerhouden. De verweerder wijst er in de eerste plaats op dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat er in het land van herkomst geen scholing kan verkregen worden en dat ook niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde structuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De verweerder merkt voorts op dat de scholing steeds in precair verblijf heeft plaatsgevonden en dat het een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verweerder benadrukt verderop in de bestreden beslissing dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band hebben met Ghana. De verweerder licht vervolgens concreet toe waarom hij ervan uitgaat dat de kinderen van de verzoekers nog een band hebben met Ghana: *“Hoewel de kinderen niet in Ghana zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Ghana. Betrokkenen hebben immers de Ghanese nationaliteit en zijn in Ghana geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Ghanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.”*

De verzoekers betwisten niet dat er scholen zijn in hun land van herkomst, noch weerleggen zij dat hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekers betwisten evenmin dat hun jongste kind op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog niet leerplichtig was.

De verzoekers betwisten ook niet dat zij steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Door de elementen uit hun aanvraag louter te herhalen, tonen de verzoekers niet aan dat de verweerder deze elementen op incorrecte gronden of op onredelijke wijze heeft beoordeeld in het licht van de ontvankelijkheidsvereisten die inherent zijn aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan de Raad overigens nog meegeven dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vertrekt van het uitgangspunt dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, *Baj Sultanov/Oostenrijk*, § 90). Ook heeft de Raad van State al meermaals geoordeeld dat het niet onredelijk is om te besluiten dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (cf. RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 en RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de verweerder onredelijk optrad door de scholing van verzoekers' kinderen in België niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen.

3.1.2.8. De verzoekers geven voorts aan dat zij een geldig verblijfsrecht hadden van één jaar, dat niet werd verlengd door het faillissement van de werkgever van de verzoeker. Zij benadrukken verder dat zij inmiddels al vijf (elders wordt gesteld: zes) jaar in België verblijven, dat zij hier hun leven hebben opgebouwd, en dat zij hier voorheen ook legaal verbleven en werkaanbiedingen konden bekomen. De verzoekers betogen dat hun integratie onvoldoende werd onderzocht.

De verzoekers viseren volgend motief uit de bestreden beslissing:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen in 2017 in België kwamen en er sindsdien ononderbroken verblijven, dat meneer I. (...) werkte bij (...), de schoolattesten van de kinderen, dat betrokkenen goed geïntegreerd zijn en zich aanpassen aan de Belgische maatschappij en manier van leven, dat meneer I. (...) een vast contract van onbepaalde duur kreeg aangeboden, dat meneer I. (...) eerst werkzaam was bij (...), dat betrokkenen deel nemen aan groeps- en dorpsactiviteiten waar zij mogelijks een handje toesteken, dat betrokkenen lid zijn van de ‘P. (...)’ in Mol, dat betrokkenen een kennissenkring hebben, diverse verklaringen, dat betrokkenen werkbereid zijn en heel gemotiveerd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad herhaalt dat de beoordeling, dat de elementen van lang verblijf en integratie in principe tot de gegrondheidsfase behoort, in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft in een arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 – waarnaar in de bestreden beslissing ook wordt verwezen – immers het volgende geoordeeld: *“dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan (economische en/of sociale) integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake.

Het loutere gegeven dat de verzoekers van oordeel zijn dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken en zich vragen stelt bij de handelwijze van de verweerder door anders te oordelen, volstaat te dezen niet. Dat de wet in beginsel geen onderscheid maakt tussen wat kan worden ingeroepen in de ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de verweerder om te oordelen dat bepaalde elementen – waaronder elementen van integratie – betrekking hebben op de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en dus niet worden behandeld in de ontvankelijkheidsfase. Dat er bepaalde omstandigheden kunnen bestaan, die zowel een reden zijn om te oordelen dat de verblijfsaanvraag in België kan worden ingediend als om te oordelen dat een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan, maakt nog niet dat dit tevens geldt voor de door de verzoekers aangehaalde elementen van integratie. De verzoekers tonen dit, gelet ook op bovenstaande rechtspraak van de Raad van State, alleszins niet aan.

De verzoekers werpen nog op dat de Raad in een arrest van 29 oktober 2007 oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier, inclusief elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België.

De verzoekers laten evenwel na om hierbij een arrestnummer te vermelden. Op 29 oktober 2007 sprak de Raad meerdere arresten uit. Het komt de Raad niet toe om te onderzoeken op welk arrest de verzoekers precies doelen. Het middel moet door de verzoekers zelf worden geadstrueerd.

3.1.2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze of gene beslissing.

De Raad merkt op dat het bestaan van een gezins- en familieleden van de verzoekers met hun minderjarige kinderen niet wordt betwist. De bestreden beslissing geldt voor het ganse gezin en brengt de gezinseenheid dan ook niet in het gedrang.

De verzoekers werden echter nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat hen toeliet dit gezins- en familieleden in België te ontplooien of verder te zetten, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins-

en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Daarnaast volgt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De Raad benadrukt tevens dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Indien een minderjarig kind van de vreemdeling betrokken is, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang ervan in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi e.a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, heeft het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B.6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, § 135-136).

Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, § 58 ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci v. Zwitserland*, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*, § 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, §§ 51 en 60).

Het weze herhaald dat de bestreden beslissing geldt voor het ganse gezin zodat de gezinseenheid behouden blijft.

De verzoekers verwijzen naar het sociaal en economisch welzijn dat zij in België hebben opgebouwd. In dit verband benadrukken zij ook dat zij voorheen een verblijfsrecht bekwamen hetgeen om redenen, onafhankelijk van hun wil, namelijk het faillissement van de werkgever, niet werd verlengd. Zij benadrukken dat zij reeds zes jaar in België verblijven en sedert 2003 in Italië woonden.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen halen aan dat hun gezinsleven zich hier bevindt en verwijzen hiervoor naar artikel 8 EVRM. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen halen eveneens aan gescheiden te worden van hun vrienden bij een terugkeer naar het land van herkomst en dat ze recht hebben op een privéleven. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.”

Door thans te benadrukken dat rekening moet worden gehouden met hun sociaal en economisch welzijn maken de verzoekers niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat zij *“niet aan(tonen) dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.”*

De verzoekers herhalen dat hun minderjarige kinderen schoollopen in België.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen halen aan dat hun kinderen in België schoollopen. Het feit dat hun drie oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat het jongste kind betreft, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig.

Betrokkenen verklaren dat als ze terug moeten keren naar hun land van herkomst, de schoolloopbaan van de kinderen onderbroken zal worden. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.”

En:

“Wat de verwijzing naar art. 22bis Grondwet betreft, dient er opgemerkt te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien zijn de ouders de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 22bis van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen nog nooit in Ghana zijn geweest, dat ze het land niet kennen en er niemand kennen. Betrokkenen maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Ghana hebben. Hoewel de kinderen niet in Ghana zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Ghana. Betrokkenen hebben immers de Ghanese nationaliteit en zijn in Ghana geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Ghanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde gemotiveerd heeft over het hoger belang van het kind.

De verzoekers betwisten niet dat er scholen zijn in hun land van herkomst, noch weerleggen zij dat hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekers betwisten evenmin dat hun jongste kind op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog niet leerplichtig was.

De verzoekers betwisten ook niet dat zij steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De verzoekers weerleggen ook niet concreet dat hun kinderen in Ghana in hun nabijheid in een stabiele omgeving kunnen opgroeien.

Het loutere feit dat de minderjarige kinderen niet in Ghana geboren zijn en er nooit geweest zijn, toont niet *ipso facto* aan dat een terugkeer naar Ghana een verstorend effect zou hebben op de kinderen en tegen hun belangen zou ingaan.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vertrekt van het uitgangspunt dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov/Oostenrijk*, § 90).

De Raad benadrukt voorts dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Ook toont het EHRM zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Een belangrijke overweging bestaat er immers in of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus of de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

De verzoekers tonen niet aan dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevinden dat de stelregels omtrent het privé- en gezins- of familiaal leven, dat grotendeels tijdens een precair en/of onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, het hoger belang van hun kinderen, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.2.10. De Raad moet *in casu* vaststellen dat het betoog van verzoekers grotendeels overeenkomt met hetgeen ze in de aanvraag hebben aangehaald, terwijl de verzoekers hebben nagelaten om de antwoorden van de gemachtigde op de in de aanvraag vermelde buitengewone omstandigheden te weerleggen in het verzoekschrift. Door louter het tegendeel te poneren van wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, kunnen de verzoekers geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en/of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoekers geen enkele band meer hebben met Ghana, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd en werkaanbiedingen mochten ontvangen, enorm is;”

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekers betogen dat voor de belanghebbende de nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de doelen die het besluit moeten dienen. De verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing niet in evenredigheid staat tot de nadelen die zij uit deze beslissing ondervinden. De verzoekers werpen op dat zij geen enkele band meer hebben met Ghana terwijl de band die zij met België hebben enorm is, nu zij hier geruime tijd verblijven, zij de taal spreken, zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd en werkaanbiedingen mochten ontvangen.

De Raad merkt nogmaals op dat buitengewone omstandigheden waarin een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend, niet worden gedefinieerd in de wet. Zij worden door de Raad van State omschreven als *“omstandigheden (...) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten*

voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De vraag die thans voorligt is niet zozeer of de nadelen die de verzoekers door de bestreden beslissing ondervinden opwegen tegenover het doel dat de verweerder nastreeft. De vraag die aan de orde is, is of de verzoekers in hun machtigingsaanvraag hebben gewezen op omstandigheden waaruit blijkt dat het voor hen onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag vanuit Ghana in te dienen en of de verweerder deze omstandigheden feitelijk juist en redelijk heeft beantwoord.

De verzoekers betogen dat zij geen enkele band hebben met Ghana terwijl de band die zij met België hebben enorm is. Zij halen een aantal elementen aan die verband houden met hun integratie in België, met name dat zij hier geruime tijd verblijven, dat zij de taal spreken, een grote vriendenkring hebben opgebouwd en werkaanbiedingen mochten ontvangen.

Uit de machtigingsaanvraag van de verzoekers van 25 juli 2021 met de bijhorende actualisatie blijkt niet dat de verzoekers specifiek hebben gewezen op hun taalkennis. Het weze herhaald dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke, redelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten niet specifiek over de talenkennis van de verzoekers te hebben gemotiveerd wanneer zij nagelaten hebben om dit in het kader van hun machtigingsaanvraag van 25 juli 2021 met bijhorende actualisatie naar voren te schuiven.

In de bestreden beslissing wordt over de integratie van de verzoekers als volgt gemotiveerd:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen in 2017 in België kwamen en er sindsdien ononderbroken verblijven, dat meneer I. (...) werkte bij (...), de schoolattesten van de kinderen, dat betrokkenen goed geïntegreerd zijn en zich aanpassen aan de Belgische maatschappij en manier van leven, dat meneer I. (...) een vast contract van onbepaalde duur kreeg aangeboden, dat meneer I. (...) eerst werkzaam was bij (...), dat betrokkenen deel nemen aan groeps- en dorpsactiviteiten waar zij mogelijks een handje toesteken, dat betrokkenen lid zijn van de 'P. (...)' in Mol, dat betrokkenen een kennissenkring hebben, diverse verklaringen, dat betrokkenen werkbereid zijn en heel gemotiveerd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De beoordeling dat de elementen van lang verblijf en integratie in principe tot de gegrondheidsfase behoort, ligt alvast in lijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft in een arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 – waarnaar in de bestreden beslissing ook wordt verwezen – immers het volgende geoordeeld: *"dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake.

Verder wordt over de verhouding tussen de verzoekers en hun banden met België ten aanzien van Ghana als volgt gemotiveerd:

"Betrokken vermelden dat er sprake is van een duurzame lokale verankering en dat hun centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België gelegen is. Verder halen ze aan dat ze Ghana reeds meer dan 18 jaar geleden verlaten hebben waardoor zij niet over het nodige sociaal netwerk beschikken in Ghana. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun affectieve, sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van

buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de ouders bij hun eerste VIB dd. 27.02.2017 verklaarden familie te hebben in Ghana. Mevrouw F. (...) verklaarde namelijk dat haar ouders, twee broers en twee zussen in Ghana verblijven. Meneer I. (...) verklaarde eveneens dat zijn beide ouders alsook vier broers en een zus in Ghana verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat hun familieleden niet meer in Ghana zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkenen vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkenen dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, kunnen zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

De verzoekers houden voor dat zij geen enkele band meer hebben met Ghana. Zij betwisten evenwel niet dat zij in het kader van hun verzoek om internationale bescherming van 27 februari 2017 verklaarden dat zowel de ouders van de verzoeker als van de verzoekster er nog verblijven evenals twee broers en twee zussen van de verzoekster en vier broers en één zus van de verzoeker. De loutere beweringen die de verzoekers thans naar voor brengen, volstaan niet om aan te tonen dat de gemachtigde op dit punt onredelijk heeft geoordeeld.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens". In de uiteenzetting van hun middel verwijzen de verzoekers naar artikel 3 van het EVRM.

3.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Ghana alarmerend is;

Dat bij een terugkeer naar hun land verzoekers dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden; Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat verzoekers dan ook wel degelijk hun land verlieten uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951 ;"

3.3.2. Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekers betogen dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit betoog weinig ernstig is. Daarenboven is dit betoog te vaag om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen leiden. Het komt de verzoekers toe om *in concreto* toe te lichten met welke elementen die zij in hun machtigingsaanvraag hebben aangehaald ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekers poneren dat uit uniforme informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Ghana alarmerend is en zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst slachtoffer zullen worden van gewelddaden, hetgeen zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM.

In hun machtigingsaanvraag van 25 juni 2021 en de bijhorende actualisatie hebben de verzoekers onder meer het volgende aangehaald als buitengewone omstandigheid:

“De economie in Ghana heeft bovendien enorm geleden onder de coronacrisis en de armoede in Ghana is in het land toegenomen, net als de criminaliteit. Een terugkeer naar Ghana is zodoende absoluut niet veilig.”

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Wat de verwijzing betreft naar de toegenomen armoede en criminaliteit, betrokkenen passen dit niet toe op de eigen situatie. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de armoede en criminaliteit in Ghana zijn toegenomen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Door middel van hun summiere uiteenzetting maken de verzoekers niet aannemelijk dat de elementen die zij in hun aanvraag hebben aangehaald op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld. Zij betwisten niet dat zij zich in het kader van hun machtigingsaanvraag van 25 juli 2021 en de bijhorende actualisatie hebben beperkt tot een loutere bewering, die niet werd onderbouwd door enig begin van bewijs. Zoals reeds meerdere malen werd toegelicht, berust de bewijslast nochtans bij de verzoekers zelf en het komt de verweerder enkel toe om de in de aanvraag naar voor geschoven omstandigheden te beoordelen in het licht van de ontvankelijkheidsvereiste van de buitengewone omstandigheden.

Daarenboven volgt de Raad niet dat uit uniforme informatie zou blijken dat de situatie in Ghana alarmerend is en dat de verzoekers in geval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van gewelddaden. Er kan niet worden aangenomen dat het van algemene bekendheid zou zijn dat de situatie in Ghana dermate slecht is dat elke persoon met de Ghanese nationaliteit in geval van terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van gewelddaden of van een aanslag op de fysieke integriteit. De verzoekers betogen nog dat zij wel degelijk hun land verlieten uit vrees voor vervolgingen, bedoeld in de conventie van Genève van 28 juli 1951.

Uit een lezing van de machtigingsaanvraag van 25 juli 2021 en de bijhorende actualisatie blijkt echter niet dat de verzoekers dit element in hun machtigingsaanvraag hebben aangehaald als een buitengewone omstandigheid. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten hierover niet expliciet te hebben gemotiveerd.

Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Op 27.02.2017 dienden betrokkenen een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 13.09.2018 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 03.12.2019 dienden betrokkenen een tweede VIB in. Deze werd op 06.01.2020 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken als zijnde afstand van asiel. De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 7 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 1 maand voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”.

De verzoekers betwisten dit niet. De verzoekers betwisten niet dat zij op 27 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend dat werd afgesloten met een arrest van de Raad van 13 september 2018 waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werd geweigerd.

De verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld.

In zoverre de verzoekers zich beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat zij moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekers kunnen zich in dit kader niet beperken tot loutere beweringen, maar zij dienen hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen moeten geen individuele elementen worden aangehaald indien het een algemeen bekend gegeven is dat de situatie in een bepaald land dermate slecht is dat een loutere terugkeer aldaar kan aanleiding geven tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekers geen schending aannemelijk maken van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 3 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE